

यत्रवेवेदाः वेदितव्यं कर्म ब्रह्मस्वरूपं यथास्थितिकर्मणामनुष्ठानं ब्रह्मणश्च ज्ञानं प्राप्य अनहंकारेण अवस्थानं च दृश्यते स एव वेदवित् अन्यस्तु वातरेचको भस्त्रापरनामा चर्मकोशः वातवेदक इति गौडाः पठन्ति व्याचक्षते च वातवशात् वेदकः भाषकः वेदपरिभाषणे इति धातुः ॥ ४२ ॥ मानं मेयं मातृस्थितिं च वेदादिपदोपात्तां क्रमेण व्युत्पादयति सर्वमित्यादिनाऽध्यायशेषेण अस्ति वर्तमानं नास्ति अतीतानागतं तस्य सर्वस्य निष्ठास्वरूपं ॥ ४३ ॥ मानमुक्त्वा मेयमाह एषैवेति सर्वत्र सर्वेषु शास्त्रेषु एषा एकैव निष्ठा कासौ एतत्तज्जगत् अस्ति च प्रतीतिकाले ननु घटादिरपि स्थितिकाले स्ति प्राक्प्रध्वंसाभावकालेनास्तीत्याशं कानिरासाय च कारद्वयेन समानकालिकमस्ति त्वनास्ति त्वधर्मद्वयं समुच्चिनोति तेन बुद्धानां प्रतीयमानमपि मायापुरुषन्नास्तेव अबुद्धानां च तत्त्वतोऽत्यंतासदपि वज्रपंजरवद्दूढतरमस्तेव एतदेव विवृणोति एतदिति विज्ञानतः तत्त्वज्ञस्य एतत्परिदृश्यमानं विद्यदादि अतंचमध्यं च अनुवाद्यापेक्षो बलं अंतश्चमध्यश्च अंतो निर्विशेषं लयस्थानं मध्यः स विशे बलं लयस्थानं सत्सुत्राख्यं वस्तुतस्तस्य इति एतदुक्तं भवति एतद्वैराजं रूपं शुद्धात् ब्रह्मणो नन्यदेव जतमिव शुक्लेः एतन्मायाशबलादप्यनन्यत्कुंडलमिव कनकान् एतत्सूक्ष्मादप्यनन्यत्पत्रे दृशः स्थूलाक्षरमिव सूक्ष्मात् तैर्नैतदसत् अज्ञानमात्रमनिर्वचनीयमिति नन्वेक एव मायावी सर्वलयस्थानमस्तु किमिति तो न्यन्मिमांसां कल्प्यते इति चेत्श्रुतिप्रामाण्यादिति ब्रूमः तथा हि श्रुतिः स यथा प्रसर्वासा मपांसमुद्गकायनमेवं सर्वेषां रूपानां चक्षुरेकायनमिति अप्समुद्गष्टां तेन कार्यल

वेदांश्च वेदितव्यं च विदित्वा च यथास्थितिं ॥ एवं वेदविदित्यादुरतो न्यो वातरेचकः ॥ ४२ ॥ सर्वं विदुर्वेदविदो वेदे सर्वं प्रतिष्ठितं ॥ वेदे हि निष्ठा सर्वस्य यद्यदस्ति च नास्ति च ॥ ४३ ॥ एषैव निष्ठा सर्वत्र यत्तदस्ति च नास्ति च ॥ एतदंतं च मध्यं च सच्चाऽसच्च विज्ञानतः ॥ ४४ ॥ समाप्तं त्याग इत्येव सर्ववेदेषु निष्ठितं ॥ संतोष इत्यनुगतमपवर्गे प्रतिष्ठितं ॥ ४५ ॥ ऋतंसत्यं विदितं वेदितव्यं सर्वस्यात्मा स्यात्वरं जंगमं च ॥ सर्वं सुखं यच्छिवमुत्तरं च ब्रह्मा व्यक्तं प्रभवश्चाव्ययं च ॥ ४६ ॥

याधिष्ठानं मायाविनमुक्त्वा स यथासौ धवखिल्य उदके प्रास्त उदकमेवानुविलीयत इति लवणोदकदृष्टां तेन कार्यकारणो भयलयाधिष्ठानं चिन्मात्रं दर्शयति यथा उदके प्रास्तः सैधवखिल्यस्तत्र स्वोपादानभूतमुदकं विलीयते न तु करकावस्वरूपमात्रेण परिमाणानतिरेको देवं कार्यकारणेषु द्वे ब्रह्मणि लीयेते इति श्रुत्यर्थः ॥ ४४ ॥ एवं विदः समाधिव्युत्थानयोः स्थितिमाह समाप्तमिति त्याग इत्येव क्षेत्रात्तत्रामगृहपशुपत्नीपुत्रशरीरं ह्रियमाणमनो बुद्ध्यहंकारां तानां त्यागे निर्विकल्पसमाधौ सत्येव सम्यगात्तं भवति एतदेव सर्ववेदार्थः यथोक्तं वासिष्ठे निर्विकल्पसमाधिर्हि सिद्धांतः सर्ववाङ्मय इति अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्यामिति सूत्रं च संराधने समाधौ प्रत्यक्षं श्रुतिः प्रामाण्यं प्रत्यनपेक्षत्वात् अनुमानं सृष्टिः मूलसापेक्षत्वात् दृश्यते त्वप्यया बुद्ध्या योगिनस्तं प्रपश्यन्तीति श्रुतिस्तुतिभ्यां समाधावात्मनः सम्यग्दर्शनं भवतीति सूत्रार्थः व्युत्थानावस्थामाह संतोष इति श्रुतौ हि ते ये शतं मानुषा आनंदाः स एको मनुष्यगंधर्वाणामानंदः श्रोत्रियस्य चाकामहतस्येत्यादिनोत्तरोत्तरशतगुणेषु मानुषानंदादि ब्रह्मानंदांते ध्यानं देवेषु श्रोत्रियत्वाकामहतत्वयोरनुगमो दृष्टः तत्र श्रोत्रियत्वं सर्वत्र समानं अकामहतत्वोत्कर्षादेव चानंदोत्कर्षः तस्यैव संतोषशब्दितस्य सर्वानंदेष्वनुगतस्य पराकाष्ठाव्युत्थिते ब्रह्मविदिज्ञेयेत्यर्थः ॥ ४५ ॥ अपवर्गस्वरूपमाह ऋतमिति ऋतमवाधितं सत्यं सच्चत्यच्चेति सत्यं मूर्तमूर्तप्रपंचात्मकं तदधिष्ठानत्वात् यतः सर्वस्यात्माऽतो विदितं यतः स्थावरं जंगमं च तत्तद्देहादात्म्यापन्नमतो वेदितव्यं सर्वमविकलं सुखं दुःखासंभ्रान्तं सुखमित्यर्थः उत्तरं सर्वोत्कृष्टं शिवं शांतमद्वैतं तुरीयमित्यर्थः शिवमद्वैतं चतुर्थमन्यत इति श्रुतेः ब्रह्मत्रिविधपरिच्छेदशून्यं अव्यक्तस्य प्रभव आविर्भावो यस्य स्यात्तत्तद्देशस्याप्यधिष्ठानं अव्ययं अपरिणामित्वान्नित्यं चात् असंगं ॥ ४६ ॥